

Første gang Jesus åpner sin munn og sier noen i Matteusevangeliet er her i denne teksten vi nå skal lese. Da har først hele historien vært fortalt om Jesu ættetavle fra Abraham, etterfulgt av Jesu fødsel og vismennene som kom med gaver, flukten til Egypt. Så deretter, når døperen Johannes trer inn i historien, først da møter vi den voksne Jesus helt i starten av sitt offentlige virke.

Prekentekest: Matt 3,13-17

Jesus drog fra Galilea til Jordan og kom til Johannes for å bli døpt av ham. Men Johannes ville hindre ham og sa: "Jeg trenger å døpes av deg, og så kommer du til meg!" Jesus svarte: "La det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet." Da lot Johannes det skje. Da Jesus var blitt døpt, steg han straks opp av vannet. Og se, himmelen åpnet seg, og han så Guds Ånd komme ned over seg som en due. Og det lød en røst fra himmelen: "Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i."

Døperen og dåpen

Døperen Johannes fulgte sitt kall; å rydde vei for Herren. Han gjorde det på den måten at han forkynte til folket som stadig strømte ut i ødemarken for å høre ham, at de var på kollisjonskurs med Gud. De måtte vende om og søke tilgivelse og nåde ved å la seg døpe. Budskapet nådde fram. Mange steg ned i vannet i det de bekjente sine synder. Johannes hadde en veldig evne til å avsløre falske motiver, uærlighet, og han talte omvendelse så folk merket det i hjertet. Han la ingenting imellom. Avslørt og avkledd lot de seg omvende i denne dåpen Johannes utførte. Slik forberedte de seg på å møte en som ennå ikke var kommet, for Johannes pekte forbi seg selv og sa at etter meg kommer en som er større, en som også skal fornye dåpen.

Jesus og døperen Johannes var i slekt med hverandre. Likevel er det ikke noe som tyder på at de var nære bekjente og kammerater. Dette til tross for at Jesus kun var et halvt år yngre enn døperen. Johannes var veldig bevisst på sitt kall. Han var en veldig ydmyk person. Men ydmyk ville neppe mange fariseere kalle ham, etter som han kunne være svært krass når noen ikke var helt oppriktige og ærlige, og enda til motarbeidet Gud. For det var nettopp i forholdet til Gud at døperen Johannes var så ydmyk. Selv var han forløper og veirydder for Messias, og han sa om Jesus: "Jeg døper dere med vann til omvendelse. Men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg. Jeg er ikke engang verdig til å ta av ham sandalene. Han skal døpe dere med Hellig Ånd og ild." Matt 3,11.

Vi merker hos denne unge døpermannen den samme ærefrykten og ydmykheten i forhold til Jesus som i forholdet til den Gud som har kalt ham. Han vet at den Messias han er forløper for har kasteskuflen i hånden og skal rense kornet på treskeplassen. (Matt 3,12). Det betyr han skal være dommer i det store endetidsoppgjøret, som vi uttrykker slik i vår trosbekjennelse om Jesus Kristus, at han skal komme igjen for å dømme levende og døde. Når man vet det, er det klart man møter Messias med gudsfrykt og respekt.

Jesus har på sin side sagt om Johannes: "Blant dem som er født av kvinner, har det ikke stått fram noen større enn døperen Johannes." Matt

11,11. Når man leser om bibelske skikkelser så danner man seg bilder av hvordan de må ha vært. I hvert fall gjør jeg det. Mitt indre bilde av døperen Johannes, er en datidens Børre Knutsen. En mann som jeg kjenner fra media som så ydmyk overfor Gud at han gir avkall på mange goder som dette livet gir for sakens skyld. Personen og oppdraget går fullstendig over i hverandre, og det lyser hellig vrede når noen gjør urett mot dem han er kalt til å hjelpe og beskytte. Da kan han også være krass mot dem som går mot Gud. Døperen Johannes fremstår som den siste i rekken av de gammeltestamentlige profeter. Og profeter skal man høre på så sant de taler Guds ord.

Så møter denne, på den ene siden uendelig ydmyke, men på den andre siden mannen som kan lyse av hellig vrede, - så møter døperen Johannes Jesus. Det er et spennende møte, og vi forstår at dette møtet er avgjørende. Johannesdåpen var en dåp til omvendelse og syndenes forlatelse. Hva skulle vel Jesus med en slik dåp? Her var det vanskelig for døperen å holde følge. Jesus trengte da ikke en slik dåp. Var det ikke heller Johannes som skulle døpes av Jesus? Og ydmyk som han var, visste han ganske sikkert hva som fantes på dypet i seg selv. Også han trengte syndenes forlatelse.

De ordene Jesus møtte døperen Johannes med, og altså de første ordene Jesus møter oss med i Matteusevangeliet, er: "La det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet." Så står det at da lot Johannes det skje. Han var lydige og tok Jesus på ordet. Skal tro om døperen skjønnte dybdene i hva Jesus sa? Ble de liksom hengende igjen, disse gåtefulle ordene, å oppfylle all rettferdighet?

Oppfylle all rettferdighet

Fra Det gamle testamentets tid kjenner vi ordet rettferdighet igjen fra sammenhengen med den pakten Gud har inngått med sitt folk. Gud viser sin rettferdighet som troskap mot pakten, han svikter ikke sitt folk. Gud er til å stole på – Gud er rettferdig. (Salme 89,29; 119,138; Jes 61,8-11) Israelsfolket var Guds eiendomsfolk. De tilhørte ham. Og Gud elsket sitt folk mer enn noe annet. Denne kjærligheten til folket sitt er helt i sentrum av hvem Gud er. Han er ingen kald og beregnende jurist. Guds drivkraft er kjærligheten. Barmhjertighet og nåde er de sidene som Gud viser sitt folk.

Når Gud er rettferdig handler det ikke først og fremst om Gud som krever av andre, men det handler om Gud som gir. Og Gud gir rundhåndet av sin velsignelse, nåde og barmhjertighet til alle som tilhører ham. Gud har et hjerte som banker for de svake, de utstøtte, de hjelpeløse. Gud verner om sine med usvikelig kjærlighet og troskap. Det betyr også at Guds rettferdighet gir seg utslag i hellig vrede når noen vil ødelegge og rive i stykker for disse Gud har i sin flokk. Herren kalles hyrde i Bibelen, og vi vet at hyrden hegner om sine, samtid som han beskytter med hard hånd mot fare.

På den måten kan vi si at Gud fortøner seg annerledes om man er på avstand og motarbeider Gud, i forhold til om man er under Guds nåde på innsiden av omsorgen. Dessverre er mange på utsiden. Slik har det vært helt fra gammeltestamentlig tid og like til denne dag. Gud gjorde godt mot

alle, men jo bedre folket fikk det, desto mer vendte de seg bort fra Gud. Det er vel slik den dag i dag. Det hele ble en ulykkelig kjærlighetshistorie.

Så kjenner vi igjen Guds ulykkelige kjærlighet til sitt frafalne folk da Jesus oppsøkte syndere og samfunnets utstøtte. Og her ved elven Jordan kom Jesus gående for å stige ned i vannet der synder var bekjent og mennesker vendte om. Vi ser at Jesus solidariserer seg med de syndige, frafalne som angrer. Deres skjebne blir hans skjebne i det han lar seg døpe inn i fellesskapet med dem. Jesus forener seg med sitt folk på godt og vondt. Han går inn i vår verden med all dens glede, kjærlighet, hat og smerte. Han til og med forener seg med syndige mennesker, ja, han gjør seg til ett med dem. Deres liv blir hans liv, og Jesu liv blir deres fremtid. Den rettferdige har ikke glemt sin troskap mot pakten som går ut på å frelse ut fra folkehavet sitt eget folk som er Guds eiendomsfolk, og som er gjenstand for Guds kjærlighet og omsorg.

En ny pakt

Så står Jesus der på stranden under en åpen himmel og Gud Fader kunngjør at det hele stemmer så inderlig godt. Slik er Gud, rettferdig, hellig og nådig. – Og det lød en røst fra himmelen: "Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i." Gud Fader proklamerte for all verden hvem han var som nå begynte sin gjerning i dåpsvannet. Ånden kom ned over Jesus i skikkelse av en due. Den treenige Gud, Fader, Sønn og Hellig Ånd åpenbarte sin enhet i vilje da Jesus ble døpt til sin frelsergjerning. Siden skulle også den kristne dåpen bli en dåp i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og en ny og bedre pakten skulle avløse den gamle.

Det skulle skje noe med dåpen. I dåpen inngikk Gud en pakt med oss. Som omskjærelsen tilhørte den gamle pakten, hører dåpen til den nye pakten. Og den nye pakten innehar så mye større løfter enn den gamle. "En dåp må jeg døpes med; hvor tyngtet jeg er til den er fullført!" sa Jesus med tanke på sin forestående lidelse og død for våre synder. (Luk 12,50). Jesu dåp ble en dåp til hans død og oppstandelse. Dette får store følger for oss. I Romerbrevet står det om vår dåp: "Har vi vokst sammen med Kristus i en død som er lik hans, skal vi også være ett med ham i en oppstandelse som er lik hans." Rom 6,5. Her ser vi hvilke ufattelig gode følger det får at Jesus har gått inn i skjebnefellesskap med oss.

Gud fødte oss på ny inn i samfunnet av troende. Gud tenker mye mer kollektivt om dette enn vår tids kultur. Han kaller ingen til å være kristen alene. I dåpen ble vi hverandres søsken som barn av Gud. Gud er vår Far. Og vi kan legge til, selv om det ikke er et bilde som direkte brukes i Bibelen, at kirken er vår mor. Vi har fått et hjem i vår lokalmenighet. Vi tilhører de helliges samfunn, som i trosbekjennelsen hører sammen med Den Hellige Ånd. Til de helliges samfunn har Jesus gitt løfte om sitt nærvær, og han har gitt løfte om Åndens utrustning til tjeneste i menigheten. Jesus har gitt sine nådemidler til flittig bruk og mottakelse med takk.

Jesu ord til døperen, "dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet," har skjedd. All rettferdighet er oppfylt. Gud står ved sin pakt. Jesus

overøser oss med sin kjærlighet og nåde. Har du ikke fått med deg annet i denne prekenen, skal du i hvert fall vite at du er elsket av Gud. I troen på Jesus hører du med i hans flokk som har løfte om himmelen og er gjenstand for kjærligheten. Amen.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én Sann Gud fra evighet og til evighet.